

Un gran festival

27è Festival de Jazz de Vic

Pocs festivals de jazz de casa nostra compten amb un programa tan selecte com el Festival de Jazz de Vic. En la seva vint-i-setena edició, el certamen va incloure setze concerts de gran qualitat i dues sessions de discjòqueis que van fer que el públic de la capital osonenca gaudís de valent.

El festival va deixar moments meravellosos que els assistents ben segur no oblidaran. L'inici amb Shai Maestro, va ser un d'aquests moments en què aquest pianista establert actualment a Osona feia volar la imaginació dels assistents i els apropava a l'èxtasi. Un altre gran moment va ser el concert del trio de Kris Davis, que va oferir unes muntanyes russes de sons que sacsejaven el públic de la cava i el portava repetidament de la calma a una excitació extrema. Amb la seva guitarra i acompanyat d'un gran quintet amb dos saxos tenors, Juanma Trujillo i el seu grup van saber crear moments deliciosos. El primer diumenge al matí va ser l'hora dels combos de l'Escola de Música Moderna de Vic a la plaça del Carbó. Va quedar palès el gran nivell dels joves que pugen, els quals van oferir alguns solos realment fantàstics. D'altra banda, a la tarda, amb poc públic per coincidència amb el clàssic de futbol, van tenir lloc altres grans moments amb Agustí Fernández i Ramon Prats, que van oferir un jazz totalment experimental purament improvisat, o amb el Pau Jorba Group, que van treballar un jazz contemporani que va captivar el públic d'una plaça ja totalment plena.

La segona setmana va engegar amb l'Olivier Jambois Quartet, que presentava el treball *Eclosió* i va embadalir els assistents a la cava, i amb Berke Can Özcan i Jonah Parzen-Johnson, que per la pluja no van poder

actuar el dijous als jardins de Can Pratdesaba, amb el seu sorprenent projecte de jazz electrònic. El virtuós trio de jazz contemporani López, Laubrock, Rainey va mostrar la seva forta compenetració i va exhibir un contrabaix que es tocava com no s'havia vist mai a la Jazz Cava. El segon dissabte, a la plaça del Carbó, Insomnia Brass Band (un trio format per saxo baríton, trombó tenor i bateria) va oferir un brass jazz molt vibrant liderat per la virtuosa baritonista Almut Schlichting. A l'última hora d'aquell dissabte, Miguelito Superstar DJ va fer bellugar fins i tot les pedres de la volta de canó amb una sessió plena de soul. El diumenge al migdia, com ja és tradicional des de fa deu anys, va ser l'hora de les big bands dels conservatoris de música moderna de Vic i de Manresa, que van interpretar estàndards clàssics i obres no tan clàssiques i que van mostrar un gran domini dels instruments i de les sonoritats col·lectives, o la O. L. I. Big Band, vinculada a l'ESMUC, que va tancar el festival.

Si m'hagués de quedar amb tres moments, em, quedaria amb un solo de bateria de Jonathan Blake del Kris Davis Trio, que tocava a tota velocitat només movent els canells; amb un solo del contrabaixista Brandon López, que picava a tot drap les cordes amb la fusta de l'arquet més enllà del pont per aconseguir unes sonoritats totalment noves; i amb els harmònics i subgreus aconseguits amb el saxo baríton d'Almut Schlichting de la Insomnia Brass Band. Van ser dues setmanes farcides de bons moments i de bona música que els amants del jazz d'Osona trobarem a faltar després de tanta emoció.

Crítica elaborada per Ricard Jordà Roig de la **Biblioteca Pilarín Bayés de Vic** en el marc del projecte Va de música.